

Ze had nog nooit zo'n verschrikking meegemaakt. Ze had het gevoel dat die zwaar op haar borst drukte en maakte dat ze oppervlakkig en hijgend inademde. De lange, stille uren in de kleine stinkende ruimte leken eindeloos te duren. Ze had geen idee hoelang ze hier al gevangen werd gehouden.

Celine tastte met haar samengebonden handen op de koude vloer naar de waterfles. Ging overeind zitten op de dunne, smerige matras en draaide de dop eraf. Merkte dat er nog maar drie, vier slokken over waren. Ze draaide de dop er weer op zonder dat ze had gedronken. Beter wat bewaren, dacht ze. Haar keel voelde droog en opgezet. Niet alleen van de dorst, maar ook omdat ze de eerste tijd om hulp had geschreeuwd. Pas uren later had ze het opgegeven, had ze begrepen dat niemand haar zou horen.

Proloog

De koude februarilucht maakte dat Kemal Hariri bleef stilstaan voordat hij met tegenzin een stap buiten de poort zette. De zon stond laag tussen de hoge gebouwen. Verblindde. Hij sloeg links af, in de richting van de parkeergarage. Twee meiden zaten hoog op de leuning van een ijskoude bank in het park, omgeven door een wolk hasjrook. Het rook zoet, naar jeugd.

Ze keken hem met een lege, onverschillige blik aan.

In de supermarkt op de hoek kocht hij een pakje Marlboro en kauwgom, betaalde contant. Nog zo'n vijftig meter naar de parkeergarage. Kauwgummetje of saffie? Kemal stopte het pakje sigaretten in zijn zak, deed zijn handschoenen uit en stopte een stukje kauwgom in zijn mond. De pepermuntsmaak verspreidde zich, opende zijn luchtwegen. Het was alsof de kou het reinigende effect versterkte en hij even vloeibare stikstof inademde.

De garagedeur van de parkeergarage schoof open, een rood minibusje reed naar buiten.

Op de achterbank zaten twee kinderen. Het geschreeuw van de kinderen overstemde het motorgeluid toen de bus hem passeerde. Kemal liep de parkeergarage in. Spuugde de kauwgom in zijn hand en gooide die in een van de stinkende afvalbakken. Hij liep langs de rijen voertuigen. Dezelfde auto's, elke dag op dezelfde parkeerplaats. Hij herkende ze stuk voor stuk.

Plotseling bleef hij staan. Op de plaats waar normaal gesproken de oude Nissan van een Pakistaans gezin stond, was nu een donkere Renault geparkeerd. Die hoorde hier niet.

Hij naderde de auto voorzichtig, probeerde door de ramen te kijken. In zijn wereld was de grens tussen een goed beoordelingsvermogen en paranoia haarscherp. De dood lag altijd op de loer.

Op dat moment sloegen de autoportieren open en drie kerels stortten zich naar buiten.

Kemal draaide zich om, rende weg. Ze waren vlak achter hem, riepen dat hij moest blijven staan. Even zou hij willen dat het smerissen waren, dan hoefde hij niet bang te zijn dat hij in zijn rug werd geschoten. Hij duwde de deur van de zij-ingang open en rende naar het grasveld.

De meiden zaten nog steeds in hun hasjwolk en bekeken de achtervolging ongeïnteresseerd.

Kemal sloeg af, het park in, hij rende verder naar het voetbalveld. Maar zijn achtervolgers waren sneller, veel sneller. De afstand werd kleiner. Een van hen zat vlak achter hem, Kemal hoorde zijn hijgende ademhaling.

Het volgende moment kreeg hij een schop tegen zijn enkel en vielen ze samen voorover op de bevroren grasmat. De andere twee hadden hem snel ingehaald. Een van hen richtte een pistool op Kemal, die zich naar adem happend op zijn rug wist te draaien.

‘Je moet met ons mee,’ zei de man met het wapen. ‘Said wil je spreken.’

Kemal herkende hem. Het was Bashar, de lijfwacht van Said Abdullahi, de leider van de Wolven. Hij werd overeind getrokken, bevend van angst. Twee mannen iets verderop keken naar hen en Bashar gebaarde met zijn pistool dat ze zich met hun eigen zaken moesten bemoeien. Ze gehoorzaamden onmiddellijk.

Kemal had altijd gedacht dat hij zich niet zonder slag of stoot zou overgeven, dat hij zou vechten tot hij erbij neerviel. In plaats daarvan gedroeg hij zich als een offerlam op weg naar de slacht. Het enige wat hij kon doen was door het autoraam staren en naar het weinige verkeer kijken. Ze verlieten Hökarängen en reden via de snelwegen rond Stockholm richting Järva, het gebied van de Wolven.

Bij een voetgangersbrug in Husby gooiden twee kinderen sneeuwballen naar elkaar. Kemal nam aan dat dit de laatste kinderen waren die hij zou zien voordat hij doodging.

Zouden ze filmen hoe ze hem vernederden, in zijn mond zouden pissen? Het filmpje op de sociale media van de bende delen, als waarschuwing? Zou de vent die hem uiteindelijk neerschoot er in de kroeg over opscheppen?

Kemal wist dat hij in zijn leven andere keuzes had moeten maken. Tijdens zijn kinderjaren, op de middelbare school. Geen marihuana verkopen, geen coke dealen. Het leverde meer geld op, maar ook een korter leven, een gewelddadiger dood. Hij was inhalig geworden, wilde vooruitkomen, meer hebben. Zoals iedereen.

De auto stopte bij een hoog gebouw op een grauwe binnenplaats en ze stapten uit. Bashar gebaarde met zijn hand welke ingang ze moesten hebben. Kemal vroeg zich af of de mensen in het flatgebouw hen gadesloegen en begrepen wat er zou gaan gebeuren. Hoe dan ook, als de politie op de deur klopte, zouden ze zeggen dat ze niets hadden gezien. Al voor zijn dood was hij in een geest veranderd.

Voordat hij naar binnen ging, keek hij voor de laatste keer naar de ondergaande zon. Keek recht in de zon, maalde er niet om dat zijn ogen brandden.

Hij kreeg een duw in zijn rug en ze liepen een schemerig verlichte trapopgang in. Bashar deed de kelderdeur van het slot en duwde hem de trap af.

Rijen bergruimtes. Rotzooi. Glasscherven. Een brommer zonder voorwiel. Een dode rat met zijn pootjes omhoog. Op de muur had iemand *Vatos locos* gespoten.

Weer een deur. Bashar duwde de deurklink omlaag, hield de deur voor Kemal open.

In zijn hoofd sprong een nummer op repeat. 'Perfect Day' van Lou Reed. Daar was hij gek op. Hij was van plan om dat in zijn hoofd te houden als ze hem vermoordden, om zich te herinneren wat ondanks alles mooi was geweest in zijn leven: Faviola en Lulu.

Said Abdullahi stond tegen een van de machines in de wasruimte geleund. De wanden en de vloer waren wit betegeld. Makkelijk schoon te maken, stelde Kemal vast. Het schot was waar-

schijnlijk niet eens te horen omdat ze zich in een ondergrondse ruimte bevonden. Die leek verlaten, werd zo te zien door de gezinnen in het flatgebouw niet meer gebruikt. Said en de anderen moesten er beslag op hebben gelegd. Het slot hebben vervangen, uitgelegd dat ze hun was maar in hun flats moesten doen.

Als ze me maar niet filmen, dacht Kemal weer. Hij wilde niet dat zijn moeder zou moeten toekijken hoe haar zoon werd gemarteld, huilend en zich onder pissend, waarna iemand hem een kogel door de kop joeg.

Een pistool stak uit Suids broekband. Hij krabde met de nagel van zijn wijsvinger over het metaal terwijl hij Kemal nadenkend bekeek.

‘Iemand wil jou dood hebben,’ zei hij.

DEEL I

Mijn vriend kwam net uit de gevangenis, en hij dacht dat hij zo verdomde stoer en groot was en een echte gangster. Toen zeiden ze tegen hem: 'Van wat je een jaar geleden hebt gedaan, kun je niet leven. De mensen zijn vergeten wat je hebt gedaan. Dat telt niet meer mee, het is alsof je niets hebt gedaan.' Maar na de schietpartij dachten ze er meteen heel anders over, toen zoenden ze hem en zeiden 'verdomme, wat cool, je bent loyaal' en zo.

Anonieme geïnterviewde in het Brå-rapport 'Schietpartijen in criminele milieus'

Door het tekort aan rechercheurs in Stockholm heb je weinig mogelijkheden. Als er onvoldoende personeel is met kennis van zware misdaad, kun je niet doen wat nodig is om de geweldsspiraal te doorbreken. In plaats daarvan worden rechercheurs ingezet die zich bezighouden met bijvoorbeeld veelvoorkomende criminaliteit, die missen dus de competentie die nodig is om zwaardere misdaad tot op de bodem uit te zoeken. De druk op de zwaarste criminelen vermindert, heel simpel.

Anonieme politieagent

1.

De vierenveertigjarige Vanessa Frank pakte de uitgestoken hand van haar baas Mikael Kask aan en klom aan boord van de politieboot die aan de kade in Kapellskär lag te wachten. Een golf deed hen wankelen, maar Vanessa wist haar evenwicht te bewaren. Ze haatte boten. Ze kregen ieder een reddingsvest en lieten zich op de achterste zitplaatsen zakken.

De motor zoemde, om hen heen verbreedde het water zich. Het archipelandschap bestond uit met groen bedekte eilanden, loodgrijze rotsen en rode huisjes met witte raam- en deurkozijnen. Zeilboten deinden op de golven. Zomers Zweden. Om de een of andere reden deed de archipel Vanessa altijd aan bierreclames denken.

Het was bijna juni, en ondanks de koele Baltische bries was het warm. ‘Het is niet ver,’ zei Mikael. Hij wees naar een rotsachtig eiland ongeveer een kilometer verderop. De wind kreeg vat op Vanessa’s blonde haar, ze hield haar hoofd achterover en kneepte haar ogen dicht. Ze voelde de misselijkheid opkomen en deed ze weer open.

Mikael leek nergens last van te hebben.

‘Droom je er nooit van je baan op te zeggen, naar Griekenland te verhuizen en daar een bar te openen?’ ging hij verder.

Er spatten wat waterdruppels in Vanessa’s gezicht.

‘Niet sinds ik achttien was en op een eiland in Thailand bij volle maan op een strandfeest rondzwalkte,’ zei ze verbeterd. Ze bevochtigde haar lippen met haar tong, probeerde haar blik op een van de eilanden te richten en hield zich krampachtig aan de reling van de boot vast.

‘Daarna nooit meer?’

‘Nee.’

Mikael draaide zijn hoofd om, keek naar een zeilboot. Er was iets met zijn kapsel, zijn haar leek dichter.

‘Wat heb je met je haar gedaan?’ vroeg Vanessa.

‘Een transplantatie. Het werd een beetje dun. Dat is heel normaal tegenwoordig, iedereen doet het.’

Vanessa glimlachte. Haar tien jaar oudere chef bij het Landelijk Team Moordzaken was een van de ijdelste mannen die ze ooit had ontmoet, maar ze mocht hem graag. De taak van Moordzaken was te assisteren bij moordonderzoeken in het hele land, en de afdeling rapporteerde rechtstreeks aan de NOA – de Nationale Operationele Afdeling. Na een korte inwerkperiode waren zij en Mikael de afgelopen jaren nader tot elkaar gekomen. Tegenwoordig beschouwde ze hem als een vriend.

‘Maak je geen zorgen. Op een dag stoppen we met werken en openen we een steakhouse aan de Middellandse Zee – jij, ik en je dikke bos haar,’ zei ze.

De boot voer om het eiland dat Mikael had aangewezen heen. Het leek onbebouwd; Vanessa had tussen de dichte bosjes tenminste geen schilderachtige zomerhuisjes gezien. Op een van de stranden aan open zee zag ze een tiental personen. Geüniformeerde politiemensen – van wie Vanessa aannam dat ze van de politie van Norrtälje waren – forensisch onderzoekers in witte overalls en een hondenpatrouille.

Op enige afstand van de groep sprongen ze van de boot op een rots, Vanessa als eerste.

Haar benen trilden. Ze zoog haar longen vol met zuurstof. Veege met haar handpalm over haar wangen en voorhoofd. Mikael keek er geamuseerd naar.

Een man van in de veertig, met bril en zijn beige shirt in de broek gestopt, liep hun tegemoet.

‘Martin Akander. Politie Norrtälje,’ zei hij, terwijl hij Mikael, die zichzelf voorstelde met zijn naam en rang, de hand schudde.

Hij wendde zich tot Vanessa.

‘Vanessa Frank. Ook Moordzaken.’

Akander hield zijn blik op haar gezicht gericht en ze begreep dat hij op haar naam had gereageerd. Hij keek naar het goedkope zwarte Casio-horloge om haar linkerpols. Het model, een F-91W, werd ‘terroristenhorloge’ genoemd omdat het door Al Qaida-terroristen als tijdsklok voor bommen was gebruikt. Nadat Vanessa anderhalf jaar geleden een terroristische aanslag op de kathedraal van Stockholm had weten te voorkomen, had de explosievenopruimingsdienst die het explosief onschadelijk had gemaakt, haar het horloge cadeau gegeven.

Mikael, die Akanders nieuwsgierigheid opmerkte, wees naar de plaats waar het forensisch team zich had verzameld.

‘Vertel,’ vroeg hij, om mogelijke vragen voor te zijn.

Martin Akander gebaarde dat ze hem moesten volgen.

‘Rond tien uur vanmorgen kregen we een telefoontje. Een stel dat aan het zeilen was wilde hier aanleggen. Voordat ze aan land konden gaan, ontdekten ze het lichaam en toen hebben ze ons gebeld. Hij lag aan de waterkant.’

‘Het is een man?’ vroeg Mikael.

‘Ja. De leeftijd is moeilijk vast te stellen. Tussen de veertig en zestig, misschien.’

De collega’s maakten plaats toen ze naderden. Op de grond, zo’n twintig meter van de waterlijn, lag een wit plastic zeil. Vanessa zag de resten van wat eens een mens was geweest. Zwart haar. Poreuze, grijsgroene huid. Het T-shirt dat ooit wit moest zijn geweest was donker en vochtig en spande om de buik, die bol stond door de gevormde gassen. Eén arm lag in een onnatuurlijke hoek, het pijpbeen stak uit de elleboog.

‘Behalve de arm lijken beide benen gebroken te zijn,’ zei Akander.

Vanessa vroeg om handschoenen, trok ze aan en betastte de zakken van de jeans van het lijk. Ze hield haar adem in om de stank van het rottende vlees niet te hoeven ruiken.

‘We hebben dat al gecheckt, niets,’ zei Akander.

Ze rechtte haar rug, keek uit over het water. Hoe was de man gestorven? Het lichaam vertoonde sporen van geweld, maar haar

ervaring deed haar vermoeden dat het geen mensenwerk was. Er klopte iets niet met de botbreuken.

Een veerboot die in oostelijke richting voer naderde het eiland.

Het dek stond vol mensen die van het uitzicht genoten. Ze keek weer naar de man en er kwam een gedachte in haar op.

‘Hoe vaak vallen hier in de buurt dronken passagiers van veerboten?’ vroeg ze aan Martin Akander.

‘Ik kan me de laatste keer dat dat gebeurde niet eens herinneren. Ze hebben vast nog niet genoeg kunnen drinken voordat ze open zee bereiken.’

Ze liep met Mikael een eindje verder. De technici hervatten hun werk.

‘Wat denk jij?’ vroeg hij.

Vanessa grimaste.

‘Ik vind de verwondingen apart.’

‘Apart?’ herhaalde hij.

‘Ik kan het niet anders omschrijven, ik heb nog nooit iets gezien wat me hieraan doet denken. Of ja, toch wel. Verkeersslachtoffers.’

2.

Een dag later zat Vanessa op het terras van restaurant Storstad aan Odengatan in het centrum van Stockholm. Het was half zes 's avonds. De lucht was warm. Luidruchtige gezelschappen met opgerolde overhemdsmouwen proostten met elkaar, en uit de luidsprekers onder de rode luifel klonk popmuziek. Het verkeer reed langzaam in beide richtingen. Zo nu en dan had een chauffeur er genoeg van en toeterde boos. Zomers geklede mensen wandelden voorbij en op de fietsstrook streden fietsen en elek-

trische steps met elkaar om de ruimte. Twee krijsende meeuwen cirkelden boven de tafels, op zoek naar etensresten.

‘Wat voor biertje wil je?’

‘Een gewone,’ zei Vanessa.

Haar voormalige collega Samer Bakir stak een duim op en ging het restaurant in. Al snel kwam hij terug, zette twee glazen bier op tafel en hing zijn spijkerjack over de rugleuning van de stoel. Na de terroristische aanslag op de kathedraal hadden ze elkaar niet veel meer gezien, Samer was overgestapt naar Team 2022, dat zich bezighield met bendecriminaliteit.

Men had de criminele netwerken in Zweden in kaart kunnen brengen nadat de Franse politie er in het voorjaar van 2020 in was geslaagd om de servers van de Encrochat-encryptiedienst te hacken door een valse melding dat het besturingssysteem moest worden bijgewerkt. De app werd jarenlang door beroeps criminelen in heel Europa voor hun communicatie gebruikt.

Veel van hen hadden zo op de dataversleuteling vertrouwd dat ze vrijuit over moorden, drugtransporten en economische fraude spraken. De politie had niet alleen de oude gesprekken tussen de criminelen kunnen lezen, maar ook de communicatie van de gebruikers real time kunnen volgen. Via Europol had ook de Zweedse politie de mogelijkheid gekregen om af te luisteren, met buitengewoon succes.

De operatie had veel van de grootste en meest gewelddadige Zweedse netwerken uitgeschakeld. Maar Vanessa wist dat het gevolg ervan was dat nieuwe en in vele opzichten meedogenlozere groepen om het ontstane vacuüm vochten. Een gestage stroom van jonge jongens uit de buitenwijken van de grote steden stond klaar om de leegte op te vullen.

Samer had rode ogen, hij zag eruit alsof hij de laatste tijd niet veel had geslapen. Omdat hij geen kinderen had en zich niet vaak in het nachtleven stortte, nam Vanessa aan dat hij had gewerkt.

‘Het is laat geworden vannacht,’ legde hij uit, terwijl hij het glas aan zijn mond zette. Hij leunde voorover en dempte zijn stem. ‘De auto van een bekende bendecrimineel moest worden weggesleept.

We hebben er een technisch onderzoeksteam op afgestuurd en hij bleek een kilo cocaïne in een geheime ruimte in het onderstel van de auto te hebben.'

'Gaan jullie...?'

Samer knikte.

'We hebben de spullen verwisseld. Maar hij heeft de auto nog niet opgehaald.'

Hij pakte een zonnebril, zette hem op en leunde achterover.

'Goed gedacht. Wat kost een gram tegenwoordig?' vroeg Vanessa en ze zette haar bier neer. Dat smaakte lekker, Zweedse zomer en zonschijn.

Samer maakte een bezorgde indruk. Stak zijn handen op en toonde zes vingers.

'Zo weinig?'

'Soms honderd meer.'

Voordat Vanessa naar Moordzaken overstapte, was ze een van de twee leidinggevenden van de toenmalige Novagroep, die de georganiseerde misdaad in het district Stockholm bestreed. Maar nooit had ze meegemaakt dat de prijs van cocaïne zo laag was. Normaal kostte een gram tussen de achthonderd en duizend kronen.

'Weten jullie wat er aan de hand is?'

Samer schudde zijn hoofd.

'We begrijpen het niet, de prijs van cocaïne blijft dalen. Herinner je je de vorige zomer? In drie maanden hadden we elf schietpartijen in de regio Stockholm. Het is niet gelukt om ook maar één enkele persoon vast te zetten. En in feite gaat het altijd over cocaïne.'

Hij volgde twee jongens met sporttassen met zijn ogen en focuste toen weer op Vanessa.

'Vorig jaar hadden we vijftientig doden in Stockholm. En god weet hoeveel gewonden. Tiener die elkaar door het hoofd schieten, elkaar cocaïne verkopen en beroven. Ze zijn afgestompt, knettergek. Hebben geen respect voor een mensenleven. Het geweld is buitensporig.'

‘Komen de drugs nog steeds via Spaanse havens Europa binnen?’ vroeg Vanessa.

Samer zette zijn zonnebril af, legde hem op de tafel voor zich.

‘Via Spaanse, Nederlandse en Belgische. Met vrachtschepen, onderzeeërs. Daarna wordt het hierheen verscheept in vrachtwagens, personenauto’s en via drugskoeriers op lijnvluchten.’

‘Niets nieuws onder de zon dus.’

‘Daar proosten we op.’

Een halfuur later namen ze afscheid. Ze omhelsden elkaar haastig, bijna verlegen, alsof ze tijdens de pandemie het verlangen naar intimiteit waren kwijtgeraakt. Vanessa liep met lichte tred naar Sveavägen, waar ze links afsloeg, richting het centrum. De terrassen zaten vol. Naarmate ze dichterbij Hötorget kwam, werd het drukker. Misschien ben ik er nog steeds niet aan gewend zoveel mensen te zien, dacht Vanessa.

Ze had nog genoeg tijd voordat de bus met Celines schoolklas zou aankomen. Celine was het veertienjarige meisje dat Vanessa anderhalf jaar geleden had geadopteerd.

De mensen en de levensvreugde om haar heen bezorgden haar een goed humeur. Ze merkte dat ze glimlachte. Het was alsof de hele stad vierde dat het vaccin eindelijk op grote schaal werd uitgerold.

Ze nam de roltrap omhoog naar het busstation en ging een beetje achteraf op het perron staan om de andere ouders niet te hoeven begroeten. Ze wisten dat ze politie-inspecteur was. Vooral de vaders van de klas lieten vaak horen hoe zij en haar collega’s de misdaad zouden moeten aanpakken.

Ze vouwde haar armen over elkaar en leunde tegen een betonnen pilaar, dacht aan wat Samer haar had verteld.

De criminele netwerken die waren voortgekomen uit de grootstedelijke sociale woningbouwprojecten, schuwden geen enkel middel om te overleven. Het ontbrak hun aan zowel structuur als moraal. Ze schoten recht in een mensenmenigte als hun beoogde schietschijf zich daar toevallig bevond. Het probleem was dat de

politici zich daar al heel lang van bewust waren maar het op zijn beloop hadden gelaten. Tien jaar geleden hadden onderzoekers van de nationale politie voor de toenmalige regering een alarme- rend rapport opgesteld. Niet minder dan vijfduizend jongeren liepen het gevaar bij de bendecriminaliteit te worden betrokken. Een decennium later bedroeg het aantal personen dat in Zweden bij criminele netwerken was aangesloten meer dan zeventuizend.

Het was een mislukking.

Een complete mislukking.

Vanessa stond zo in gedachten verzonken dat ze niet merkte dat de bus was gearriveerd. Ze zag de groene haardos van Celine. Ze stond een eindje verwijderd van de andere jongeren die waren uitgestapt en gehoorzaam op hun bagage wachtten. Ze leek eenzaam en zocht Vanessa met haar blik. Toen ze oogcontact maakten, zwaaide Vanessa. Zou ze naar haar toe moeten lopen, haar arm om haar heen moeten slaan zodat ze niet alleen naast haar klasgenoten stond? Ze koos ervoor te blijven staan en keek toe hoe Celine haar tas pakte. Vanessa gaf haar een stevige knuffel toen ze naar haar toe kwam.

‘Ik heb je gemist, schat,’ zei ze.

Met haar rechterhand pakte ze het handvat van Celines koffer en legde haar linkerarm om de schouders van het meisje.

‘Waar wil je eten?’

‘Bij McLarens, natuurlijk,’ zei Celine glimlachend.

Vanessa zat aan een van de tafels bij het raam van buurtcafé McLarens. Het was er, zoals gewoonlijk, half leeg. Celine en eigenaar Kjell-Arne speelden darts met twee van de stamgasten. Vanessa leunde achterover en probeerde het nieuws op tv te volgen. Het volume stond zacht, ze moest moeite doen om de nieuwslezer te verstaan.

‘We schakelen over naar Norrtälje, waar...’

Vanessa nam aan dat het zou gaan over het lichaam dat ze gisteren hadden gevonden, maar het nieuwsitem begon met dramatische beelden in het rode avondlicht op een strand. Bruine

pakketjes ter grootte van bakstenen spoelden met de golven aan. Van veraf genomen beelden toonden jongeren die voorovergebo- gen rondwaadden met het water tot aan hun knieën, als toeristen op zoek naar schelpen. Vanessa trok de fles mineraalwater naar zich toe en stond op.

‘Waar is de afstandsbediening?’

Kjell-Arne liet het pijltje dat hij op het punt stond te gooien zakken en wees naar het versleten kriebord. Vanessa zag de afstandsbediening en zette het volume harder.

‘Jongeren zijn de afgelopen dagen op de stranden rond Kapellskär bij elkaar gekomen om de aangespoelde pakketjes te verzamelen.’

Ze staaarde naar de tv. Een geüniformeerde collega hield een van de bruine pakketjes voor de camera.

‘Weten jullie wat erin zit?’ vroeg de verslaggever terwijl hij de politieman de microfoon voorhield.

‘Nog niet. We hebben de inhoud voor analyse opgestuurd.’

Vanessa voelde haar hart sneller kloppen. Zouden de pakketjes verband kunnen houden met het lichaam dat ze hadden gevonden?

‘Zijn het drugs?’ vroeg de verslaggever.

Natuurlijk zijn het drugs, dacht ze. Een jaar geleden was er in september voor de kust van Skåne bij Höganäs negenenzestig kilo cocaïne aan land gespoeld. Een langsvarend schip had de pakketjes gelost. De mensen die de drugs zouden ophalen waren op zee in nood geraakt en de drugs waren op de kust van Skåne aangespoeld. De collega keek opgelaten en schudde lichtjes zijn hoofd.

‘Daar willen we op dit moment geen uitspraken over doen.’

‘Wanneer is het eerste pakket gevonden?’ vroeg de verslaggever.

‘Op 21 mei.’

Het schoot Vanessa te binnen dat het een paar dagen hard had gestormd. Het noodweer was langs de kust getrokken en had verder landinwaarts niet veel schade aangericht.

‘Hebben jullie enig idee waar ze vandaan komen?’

De politieman schudde zijn hoofd.

‘Nee, helaas. Maar daar komen we natuurlijk wel achter.’